

Người Vợ Mắt Tích

Hoàng Hải Thủy

— 9 —

Huy ơi, tất cả những dòng này là để viết cho Huy đọc. Từ dòng đầu, tôi chỉ kể cho Huy nghe những chuyện đã xảy ra trong đời tôi kể từ ngày người đàn bà tôi yêu thương nhất đời mất tích, đây là vài lời tôi khuyên Huy. Huy có thể biết nhiều điều hơn tôi, Huy thông minh hơn tôi lẽ tự nhiên là Huy khôn ngoan hơn tôi, nhưng Huy kém tôi ở chỗ Huy chưa có vợ. Đây là lời khuyên của một người bạn đã có vợ, đã đau khổ vì vợ, đã yêu... khuyên một người bạn chưa có vợ. Tôi biết Huy không phải là người đàn ông thù người đàn bà. Huy không theo mãi cuộc sống độc thân. Huy chưa có vợ chỉ vì Huy chưa tìm được người đàn bà nào vừa ý mà thôi. Cả những người đàn ông muốn độc thân suốt đời cũng có ngày gặp một người đàn bà làm cho họ mất ý muốn ấy. *“Không ai có thể thoát được đàn bà cũng như không ai có thể thoát được chết”*. Nếu Huy có một ngày phải Chết thì Huy cũng có ngày phải lấy Vợ. Tôi chỉ khuyên Huy một điều là: Đừng bao giờ Huy “tôn thờ” một người đàn bà nào. Đừng bao giờ Huy đề cao một người đàn bà nào quá đáng, nhất là khi người đàn bà đó lại là vợ của Huy. Đừng bao giờ hạ giá đàn bà, đừng coi thường họ nhưng nếu chúng ta đề cao họ quá cái giá trị thực của họ, chúng ta cũng làm hại họ vậy.

o o o

Trong lòng tôi tình yêu lại nổi lên mãnh liệt. Chưa bao giờ tôi yêu Ngọc đến như thế. Tình yêu thật là một cái gì tuyệt diệu, lạ kỳ. Tình yêu chân chính không có giới hạn. Không có lời nào, không có khoảng không gian nào có thể giới hạn nổi Tình yêu. Trước đây, có nhiều lúc tôi nghĩ rằng tôi đã yêu hết lòng, hết tâm hồn, yêu hết cỡ... không còn ai có thể yêu được hơn tôi hoặc tôi không bao giờ có thể yêu nhiều hơn thế... Nhưng tôi đã lầm... Tình yêu trong lòng tôi mỗi lúc một mới, không lúc nào nó giống lúc nào. Vì vậy – đến bây giờ tôi mới biết, và tôi chắc rằng những người yêu thương chân thành, yêu không đòi hỏi, yêu không điều kiện, cũng biết như tôi – là không có thể so sánh được tình yêu: Hôm nay ta yêu hơn hôm qua và yêu kém ngày mai. Không, tình yêu mỗi lúc một khác. Không thể nói hôm nay tôi yêu Ngọc hơn những ngày Ngọc chung sống yên lành với tôi. Tôi chỉ có thể nói được là trước kia tôi yêu nàng và bây giờ, hôm nay tôi cũng yêu Nàng.

Đang nằm như người chết rũ trên giường, tôi bỗng ngồi bật dậy...Mắt tôi nhìn thấy cái bao da đựng đồ trang điểm tôi mua tặng Ngọc nằm trên mặt chiếc bàn ngủ... Khi gã chủ khách sạn mặt bóng loáng trình cái bao đó trước mặt Thượng sĩ Bái tôi không xúc động mấy. Vì lúc đó tôi đang nghĩ tới vợ tôi. Tôi đang thất vọng vì tôi chưa tìm lại được nàng. Nhưng bây giờ... một mình với nó trong một căn phòng vắng lạnh và vô hồn này, cô đơn giữa một đô thị xa lạ, nhớ nhung, thương yêu nồng nàn, tôi có thể nâng niu nó để khuấy đi nỗi nhớ nhung. Cái bao da này là một phần của người đàn bà tôi thương nhớ... Với một sự xúc động làm cho những ngón tay tôi run run, tôi mở bao da ra coi... Gương, lược, cái kìm cắt móng tay, cái dũa nhỏ xíu và rất sắc... Tất cả còn đây, những vật này đã được những ngón tay nàng cầm đến... Tôi tưởng như ngày nào tôi trông thấy vợ tôi, ngồi trước bàn phấn trong căn phòng ngủ ấm cúng, tràn đầy tình yêu và hương vị ái ân, tay cầm cái bàn chải cán ngà này chải tóc... Mái tóc của nàng lộ ra dưới làn áo ngủ mỏng.

Tôi lấy từng món đồ ra, coi kỹ, nâng niu như đó là những bảo vật, như đó là những vật lạ lạ mà tôi chưa từng bao giờ được thấy... Bỗng toàn thân tôi rung động... Tôi như người bị điện giật... Như những vật tôi cầm đó có dính điện mạnh làm cho tôi giật bắn người lên... Tôi trông thấy một mảnh giấy nhỏ dấp dưới đáy bao giữa hai lần da và vải lót. Tôi rút nhẹ mảnh giấy đó ra. Đó là một mẩu giấy pelure nhàu nát, chắc Ngọc đã viết vội, viết dấu điểm những dòng chữ này... Mắt tôi hoa lên khi nhận ra đó chính là chữ của Ngọc... Phải mất một lúc sau tôi mới đọc nổi những lời Nàng viết vội bằng bút chì kẻ lông mày trên mảnh giấy nhỏ xíu ấy:

“Tôi là ĐỖ THỊ NHƯ’ NGỌC, nạn nhân của một bọn gian manh. Tôi bị chúng đưa đi chưa biết là đi đâu. Ai lượm được giấy này làm ơn báo ngay cho chồng tôi là Ông HOÀNG TUẤN, Chánh Sở Nhập Cảnh Ngân Hàng Free World Bank hoặc báo cho bạn của chồng tôi là Luật Sư TRẦN HUY, Sài Gòn, biết tin tôi. Hãy tìm gặp Robert Nguyễn. Chỉ có tìm được Robert mới có thể tìm ra được chỗ chúng dấu tôi.”

****

Huy cũng biết rõ như tôi về những sự việc đã xảy ra trong khoảng thời gian hai ngày sau đó, tức là sau khi tôi tình cờ tìm được bức thư cầu cứu của Ngọc dấu trong bao da đựng đồ trang điểm của nàng bỏ lại Khách sạn Mỹ Ngọc Cung. Tuy vậy, tôi vẫn muốn và vẫn nhắc lại những sự việc đó ở đây, nhắc lại một cách vắn tắt thôi, vì tôi thấy rằng có lẽ nhắc lại, nhớ lại những chuyện đó, tôi có thể hiểu được một phần vụ này, một vụ có những việc xảy ra liên tiếp nhưng không liên lạc với nhau, một chuyện mà mãi đến giây phút này, tôi vẫn hoàn toàn không hiểu.

Ngay sau khi tìm thấy thư của Ngọc, tôi đã gọi điện thoại ngay cho Huy và chúng ta đã gặp nhau ngay sau đó, Huy muốn đọc lá thư của Ngọc. Chúng ta cùng suy đoán và góp ý kiến với nhau để hiểu Ngọc. Lẽ tự nhiên là lời kêu cứu của Ngọc đã rõ rệt quá rồi, không còn có gì để hiểu lầm lời Ngọc, nhưng chúng ta muốn tìm biết qua những lời kêu cứu đó, bọn gian manh mà Ngọc, nói đến đó là bọn nào và tại sao chúng lại có thể không chế được Ngọc. Lá thư đó không giúp chúng ta có thêm được chút ánh sáng nào về vụ mất tích của Ngọc. Nàng đã bị bọn gian giam giữ một nơi... Chuyện đó chúng ta đã biết. Dù có hay không có thư của Ngọc để lại, chúng ta cũng đã biết như thế. Nhưng chúng giữ Ngọc để làm gì? Tại sao? Ở đâu? Đó là những điều chúng ta muốn biết và đó cũng là những điều mà lá thư cầu cứu của nàng vẫn không giải đáp được cho chúng ta, không giúp chúng ta tìm được câu giải đáp.

Bí mật hoàn toàn bao trùm vụ mất tích. Bí mật cũng vẫn che đậy và bao quanh bóng dáng tên thọt chân, tên mà tôi tin chắc là Paul Văn. Tại sao Ngọc không tìm đến Huy để nhờ Huy che chở? Nàng biết rõ về tình bạn của chúng ta mà? Nếu biết nàng lâm nạn, chắc chắn Huy không từ chối làm bất cứ việc gì để bảo vệ nàng. Tôi biết chắc như thế, và tôi tin rằng Ngọc cũng biết chắc như thế. Vậy thì tại sao nàng không tìm đến ngay với Huy? Bà Ngà không có mặt ở Saigon, nhưng Saigon này vẫn có Huy kia mà? Khi mới xuống phi trường Tân Sơn Nhất, Ngọc có gặp tên thọt chân nhưng sau đó, nàng còn được tự do về ngụ tại Khách sạn Mỹ Ngọc Cung trong gần 24 tiếng đồng hồ, thời gian đó đủ cho nàng tìm tới gặp Huy, gọi điện thoại cho Huy hoặc viết cho Huy một lá thư... Tại sao nàng lại không làm thế? Tại sao nàng lại cứ nằm chết đó chờ bọn gian đến đưa nàng đi nơi khác, cắt đứt hết liên lạc của nàng với những người nàng quen biết? Tại sao...? Tại sao?

Chúng ta đã cùng tìm những câu trả lời cho những câu hỏi “tại sao, tại sao”. Những câu “tại sao” tối om và đầy nghi vấn. Trong cuộc thảo luận đêm hôm đó, sau khi tôi tìm thấy thư của Ngọc, Huy có đưa ra giả thuyết là Ngọc hy vọng nàng có thể tự lực thoát được bọn gian manh, hoặc nàng sẽ có thể tìm được một “võ khí” nào đó để chống lại chúng. Muốn thế nàng phải tạm vâng lời chúng, phải nhận lời đi theo chúng. Vì vậy, khi vừa từ phi cơ xuống phi trường và biết mình sa vào tay bọn bắt lương, biết rằng chúng giăng bẫy để dụ nàng về Sài Gòn, nàng đã tuân lời chúng, vào ngụ tại khách sạn Mỹ Ngọc Cung. Ở đó suốt một ngày, nàng không thông tin cho ai hết vì nàng nghĩ rằng nàng sẽ có cơ hội thoát được vòng kiềm tỏa của bọn gian manh. Nhưng sau đó vì bọn gian tới đưa nàng đi đột ngột, nàng bỗng thấy tình trạng của nàng trở nên nguy khốn, trong cơn bối rối và vội vã, nàng không còn nghĩ ra được cách nào hay hơn là viết mấy chữ dấu vào trong bao da đựng đồ trang điểm, và chính nàng đã cố tình bỏ quên bao da đó lại với hy vọng là bao da đó sẽ được chuyển đến cảnh sát, và sẽ có người báo tin cho chồng nàng hoặc cho bạn của chồng nàng, hai người đàn ông mà nàng viết tên trong thư.

Nghĩa là ý kiến của Huy về thái độ của Ngọc cũng không khác tôi mấy. Chúng ta thân nhau đến nỗi chúng ta cảm nghĩ như một. Từ ngày xưa khi còn đi học chúng ta đã thân nhau như thế và kỳ diệu thay, đến bây giờ, bao nhiêu ngày tháng, năm đã qua, chúng ta vẫn còn suy nghĩ, thông cảm nhau như cũ... Tôi nghĩ sao thì Huy cũng nghĩ y vậy hoặc giống như vậy... Thật lạ kỳ... Nghe Huy nói vậy, tôi đồng ý ngay với Huy. Nhưng còn về nghĩa của bức thư Ngọc để lại, nó rất rõ mà cũng rất tối tăm, khó hiểu. Những câu hỏi “tại sao, tại sao?” lại được đặt ra. Giờ đây lại có một nhân vật mới xuất hiện: Robert Nguyễn.

Vì tôi không nói gì cho Huy hay về cuộc gặp gỡ của tôi với cô Vân Hà nên tôi cũng phải dấu luôn không nói gì với Huy về tên Paul Văn và những bạn hữu của Y, trong số có tên Robert Nguyễn. Tên này chính là tên Công Tử Bốp, người vẫn tổ chức những Bal de Famille ngày xưa. Vân Hà và Như Ngọc đã gặp nhau ở trong nhà riêng của anh chàng Robert đó. Nhưng tôi không cần phải nói gì về Robert với Huy. Huy đã biết anh chàng đó. Vì Huy đã sống ở Sài Gòn lâu năm, và vì tên Robert đó là một công tử ăn chơi, con nhà giàu, ông bố y lại có thể lực trong chánh quyền. Nhiều người ở Sài Gòn biết tiếng hai cha con Robert.

Tôi dần dần hiểu, những mảnh vụn rời rạc của một toàn diện lớn bắt đầu hợp lại với nhau. Công tử Bốp chắc chắn là biết nơi ẩn nấp của Paul Văn. Rất có thể là anh chàng này có nắm một lợi khí gì đó có thể chế ngự được bọn Paul Văn... Nhưng vì tự ái, một tự ái ngu xuẩn, tôi vẫn yên lặng không chịu nói cho Huy biết về sự liên lạc năm xưa của Ngọc, vợ tôi, với những người như Robert Nguyễn và Paul Văn, Ê Min, Vân Hà. Cái tự ái đó đã làm cho tôi thiệt hại nhiều, quá nhiều...

Huy ơi, bạn của Huy thật là ngu ngốc... Chính Huy đã quyết định dìm tôi những gì chúng ta cần làm ngay trong ngày hôm đó. Huy đi tìm địa chỉ anh chàng Robert Nguyễn, còn tôi, tôi đi tìm Vân Hà. Nhưng tôi không gặp được Vân Hà, còn Huy, Huy tìm được địa chỉ của Công Tử Bốp. Buổi trưa, chúng ta gặp nhau để ăn trưa, Huy cho tôi biết là Cậu Bốp hiện đang ở trong một vi la riêng gần Biên Hòa. Hấn đầu thần kinh từ nhiều năm nay và ở đó để gần với Dưỡng Trí Viện, hấn là một bệnh nhân của Viện, được quyền ở ngoài nhưng vẫn mỗi tuần đôi kỳ, vào Viện trị bệnh. Y cũng được gia nhân đưa vào Viện ở luôn trong những ngày cơn bệnh điên của Y bộc phát.

Ngay buổi chiều hôm ấy, chúng ta đi tìm Bốp ở Biên Hòa. Huy lái xe đưa tôi đi. Buổi chiều, cơn mưa lớn và dai dẳng chụp lấy hai chúng ta khi xe hai chúng ta vừa ra khỏi cầu Bình Lợi. Mưa thật lớn, cảnh vật chìm trong màn mưa, tôi nhìn ra đầu xe và chẳng trông thấy gì xa hơn 10 thước. Một chuyến đi gần thôi mà như thật là xa, thật là vất vả. Chuyến đi ấy mới cách đây, khi tôi ngồi nhớ lại mọi chuyện và ghi chép lên những trang giấy này, có ba ngày, nhưng sao tôi thấy nó xa thật là xa, cách hiện tại cả hàng thế kỷ.

Khi xe tới thị trấn Biên Hòa, trời vẫn còn mưa lớn. Chúng ta phải vào quán cà phê gần chợ chờ cho trời ngớt mưa. Một người dân địa phương chỉ cho chúng ta đường tới nơi chúng ta muốn tới. Tuy vậy, chúng ta cũng vẫn đi lạc. Phải vất vả mãi chúng ta mới tới được đúng con đường có một dãy vi la vắng vẻ nằm ở vùng ngoài thành phố. Chúng ta xuống xe từ xa để đi bộ tìm nhà. Trời lúc đó vẫn còn mưa, nhưng không còn lớn nữa. Tuy nhiên bầu trời vẫn u ám, vẫn nặng trĩu những nước và đe dọa có thể lại đổ nước xuống bất cứ lúc nào. Vi la chúng ta tìm trông như một cái nhà hoang. Thoạt đầu chúng ta tưởng là đó không thể là một nơi cư ngụ của một người như Bốp, một cậu con nhà giàu nổi tiếng ở Saigon. Những cửa sổ của vi la đóng kín, cái thì lung lay khép không chặt như chỉ muốn rời ra khỏi khung. Cỏ mọc cao tới đầu gối trong vườn, cánh cổng sắt han rỉ không đóng.. Lối đi trải sỏi cỏ mọc đầy, có lẽ từ nhiều năm nay, chẳng có chiếc xe hơi nào đi vào vườn.

Chúng ta đứng chờ bên cổng sắt và vì cổng không có chuông. Huy lớn tiếng gọi vào nhà. Tôi và Huy thay phiên nhau gọi, chúng ta đứng xó rợ ở đó tới 15 phút dưới trời mưa. Sau cùng, từ khu sau nhà, một người đàn bà đi ra. Chị ta trạc 40 tuổi hoặc hơn, trông có vẻ là gia nhân nhà giàu, một chị hai chuyên nghiệp. Chị có vẻ tươi và dễ tính trong phút đầu tiên chị thấy hai thầy ăn bận hàng hoàng đứng bên cổng:

- Hai thầy đi lạc đường ư? – Chị hỏi ngay trước khi chúng ta kịp nói gì – muốn đi về tỉnh hai thầy phải đi trở lại. Đường này đi ra bờ sông. Hai thầy không về được tỉnh bằng lối này đâu...

Nhưng nét mặt của chị sa sầm xuống khi chị nghe Huy hỏi:

- Chúng tôi cần gặp cậu Robert...
- Cậu Robert...?? Ai chỉ cho các thầy tới đây.

Rõ ràng là chị không muốn cho chúng ta gặp cậu chủ của chị. Huy nhanh trí nói ngay:

- Cụ Đốc Phủ biểu chúng tôi tới...

Ba tiếng “Cụ Đốc Phủ...” nói đúng lúc, đúng chỗ làm cho chị đàn bà dịu lại, tuy vậy, chị vẫn còn ngần ngại:

- Cụ Đốc Phủ chỉ cho hai thầy tới làm chi vậy?? Cụ có dặn tôi là triệt để không cho ai vô gặp cậu... kia mà?? Chỉ có ông bác sĩ Phát là được vô gặp cậu thôi.
- Chúng tôi là bạn của cậu... – HUY chỉ tôi... – Ông đây cũng là bác sĩ... Ông mới ở bên Pháp về. Ông cũng là bạn của cậu Robert, ông tới thăm cậu và có thể chữa trị cho cậu... Chị cứ để cho chúng tôi vô thăm cậu...
- Cậu tôi đang... có cơn... Cậu tôi không nhận ra hai thầy đâu...

Tôi cố gắng đóng góp vài lời trong việc đánh lừa chị vú:

- Cậu Hai đang lên cơn càng tốt. Tôi cần coi bệnh của cậu ra sao để về thưa lại với Cụ Đốc Phủ...

Chị vú đẩy cánh cửa sắt han rỉ cho chúng tôi vào trong sân ngập cỏ dại, chị còn cẩn thận căn dặn:

- Các Thầy có về thưa chuyện lại với Cụ... Làm ơn nói rằng cậu Hai có lên cơn nhưng không có gì nguy hiểm... Sợ Ông Cụ lo, vô ích...

Tôi nghĩ chị Vú này có thể là người đã nuôi công tử Bốp từ nhỏ, vì giọng nói của chị có nhiều âm thanh ưu ái thương mến thật tình. Người làm công dù có mền chủ tới đâu cũng không có thể có cái giọng nói chân tình,

thiết tha đó. Ở đời này có nhiều người làm công vô tình coi con chủ như con mình, như máu thịt của mình vì đã khổ công nuôi nấng đứa con chủ đó.

Chúng tôi đi theo chị vào nhà sau cửa vi la hoang tàn. Tôi xúc động nhiều. Tôi run lên vì lạnh của trời mưa và vì xúc động. Tôi sắp được biết thêm những gì về vợ tôi qua sự tiết lộ của một chàng công tử chơi bời quá nhiều và bây giờ trở thành điên dại này...??

Chị Vú thở dài:

- Hai thầy đã mất công tới tận đây... trời mưa gió như vậy... tôi xin cảm ơn... Mong hai thầy hiểu cho... tôi không muốn cho người lạ gặp Cậu Hai tôi lúc cậu đang... mệt... vì mỗi lần gặp người lạ, Cậu Hai tôi lại càng khó chịu... Các thầy có hỏi gì... Cậu Hai tôi cũng không trả lời được đâu... Cậu như người quên hết cả chuyện cũ... Thiệt kỳ... Cả năm nay rồi, bao nhiêu thuốc cũng chẳng thấy đỡ chút nào...

Buổi chiều mùa mưa, trời tối sớm, khu vực này im vắng một cách lạ lùng. Chỉ có tiếng mưa rơi lộp bộp trên mái nhà, trên những vòm cây... Đột nhiên, giữa cái im vắng ấy, một tiếng rú rùng rợn vang lên. Tiếng rú ấy trở thành tiếng rên rỉ, như người thốt ra tiếng đó đang đau đớn lắm... Tiếng rên kéo dài. Huy và tôi cùng ngừng lại sau chị Vú. Chị quay lại nhìn chúng ta như muốn nói: "Tôi đâu có nói dối các thầy..." Tôi như nhìn thấy trong đôi mắt của người đàn bà đó long lanh ngấn lệ. Như đột ngột có một quyết định, chị Vú nói:

- Hai thầy nhìn qua cửa sổ vào phòng thôi nghen... Khi đang lên cơn có khi cậu tôi dữ tợn lắm... Hai thầy chịu vậy không?

Huy đưa mắt nhìn tôi. Chúng ta tới đây với mục đích hỏi chuyện một người, về một người, nhưng người chúng ta định hỏi lại mắc bệnh điên... Hỏi người điên là một việc làm ngu xuẩn vì người điên thì còn biết gì, còn nhớ gì nữa. Hơn nữa đó là một việc làm tàn nhẫn, vô nhân đạo, chúng ta không thể nào làm được cái việc tàn nhẫn đó. Huy quay lại chị Vú gật đầu. Tôi đồng ý với Huy mà không cần nói ra.

Tiếng rên rỉ lại biến thành gào thét. Qua khung cửa sổ mục nát có những chấn song han rỉ tòa nhà này được làm lên chắc đã gần 100 năm, chúng ta nhìn vào một căn phòng lạnh lẽo, trơ trọi cái giường ngủ. Phòng không có cả lấy cái bàn nhỏ. Robert Nguyễn, hoặc Công Tử Bóp, nằm trên chiếc giường sắt đó. Đây là lần đầu tiên tôi trông thấy Bóp và tôi cảm thấy thương hại y như y và tôi đã quen biết nhau từ lâu, như y là một người bạn tôi và tôi đã biết Y từ những ngày y còn mạnh khỏe, cho đến bây giờ... Robert Nguyễn mang chứng bệnh điên. Rõ ràng, không ai còn có thể điên hơn y được nữa. y nằm lộn trên giường, mặt lúc ngửa nhìn lên trần nhà, lúc thì úp xuống nệm. Răng Y nhe ra, cắn cái gối, cắn vào bàn tay y. y gầy còm, xương xẩu, không thể đoán chắc được y bao nhiêu tuổi vì râu ria y xồm xoàm và tóc y dài xuống đến vai. Có lúc cả người y run lên như bị điện giật...

Đúng lúc đó, trời lại đổ mưa nặng hạt... Chỗ chúng ta đứng bị mưa hắt... Rồi một tiếng sét nổ... Dường như những tiếng động bất ngờ, và nhất là tiếng sấm sét, có ảnh hưởng lớn đến tâm trí những người bị loạn thần kinh... Sau tiếng sét ấy, Bóp quay nhìn về phía cửa sổ có Huy và tôi đứng cùng với chị Vú nhìn vào... Đôi mắt y đỏ ngầu, y chồm về phía chúng ta, hai bàn tay xương xẩu vò ra như muốn xiết cổ một trong hai ta. Có lẽ Bóp không biết là giữa y và chúng ta đứng ngoài phòng có những chấn song sắt... y đập mạnh mặt vào chấn song và ngã xuống... Tiếng rú học lên...

Chị Vú rên lên như chính chị bị đập mặt vào tường vậy:

- Đó... Đó... tội nghiệp chưa... Tôi đã nói mà... Thấy người lạ tới là cậu ấy càng thêm điên... Thôi đi đi... Hai thầy này đi đi... Định giết con nhà người ta hay sao mà còn đứng đó...???

Khi đã đi xa tòa nhà bị thảm đó, tai tôi như vẫn còn nghe rõ tiếng rú thê thảm của kẻ mất trí...

Chúng tôi vào xe đi trở về Sài Gòn. Trời vẫn mưa lớn. Cơn mưa thật lớn và dài. Dài và lớn không kém gì cơn mưa tôi đã chịu hôm tôi đi lang thang một mình trong các phố Sài Gòn và lạc vào nhà anh Thầy Bói Sáng. Suốt đường về, Huy và tôi không nói với nhau một lời. Huy chăm chú lái xe còn tôi, tôi ngồi rũ như một đồng giẻ rách. Cái cảnh thê thảm vừa qua làm cho tôi xúc động quá sức. Tôi không ngờ tôi lại còn có thể xúc động nhiều đến như thế vì cảnh khổ đau của người khác. Tôi tưởng rằng vì tôi đang khổ đau, những cảnh khổ của người khác sẽ làm cho tôi dừng dưng, nhưng sự thật đã xảy ra không như tôi nghĩ. Vì tôi khổ nên tôi đã khổ đau thêm khi thấy cảnh khổ của người khác. Những gì đau đớn mà tôi thấy càng làm tăng nỗi đau đớn trong lòng tôi.

Từ khi nghe nói đến tên Công Tử Bốp, tôi có ác cảm với y. Tôi ghét y cũng như tôi ghét tên Paul Văn bắt lương vậy. Vì hai tên này đã biết vợ tôi trước tôi, chúng đã làm xấu xa, dơ bẩn cuộc đời con gái của vợ tôi... Nhưng bây giờ, khi thấy y đau đớn rên la, điên loạn, tôi không còn thù ghét Bốp chút nào nữa, tôi lại thấy thương hại y. Thương thật tình. Vì cái cảnh Bốp điên loạn đó, tôi tạm quên Ngọc trong một khoảng thời gian thật lâu. Đây có thể nói là lần đầu tiên từ giây phút đặt chân xuống Sài Gòn, tôi quên vợ tôi để nghĩ đến một người khác.

Tám giờ tối chúng ta mới về tới Đakao. Huy đưa tôi vào một tiệm ăn cơm Tây mà người chủ Tây quen biết với Huy tại đây. Khi chúng ta đã ngồi trong căn phòng tương đối ấm áp, sáng sủa, Huy chợt hỏi tôi:

- Nếu chúng ta bị chúng bày ra cái cảnh điên dại ấy để đánh lừa thì sao??

Thú thật tôi chưa từng bao giờ nghĩ như thế. Vì vậy lời nói của Huy làm cho tôi sửng sò... Rồi tôi cũng thấy là giả thuyết của Huy đưa ra có thể là sự thật và cần phải thảo luận. Chúng ta nói nhiều với nhau về thái độ của Robert Nguyễn – Y có thể nào giả điên để đánh lừa chúng ta, để khỏi phải tiết lộ điều gì về tên Paul Văn, bạn cũ của hắn và đến bây giờ, có thể không còn là bạn nữa nhưng Y vẫn sợ hãi hoặc không muốn nói đến chẳng?? Trong tiệm ăn đó, buổi tối trời mưa gió đó, tôi lại muốn kể cho Huy nghe về cô Vân Hà và những chuyện cô ta đã nói với tôi, nhưng một lần nữa, tôi lại im lặng. Tôi thật là ngu đần.

Nhưng sau cuộc đi thăm Công Tử Bốp trở về và cuộc nói chuyện của chúng ta, nhiều điểm trước đó rắc rối nay trở thành rõ rệt. Có hai trường hợp có thể xảy ra:

- Một là Ngọc biết rằng Robert Nguyễn là người biết nhiều về bọn bắt cóc nàng, bọn bắt nàng phải đi theo chúng vì một lý do nào đó, và nàng tin là y có thể cho nhà chức trách biết nơi trú ẩn của bọn gian manh đã bắt nàng.
- Hai là Ngọc không biết rằng Robert Nguyễn đã mắc chứng điên...

Nếu Robert Nguyễn không điên, có thể y giả vờ như vậy hoặc y bị bọn Paul Văn bắt buộc phải giả vờ như vậy, để y khỏi phải tiếp những kẻ đi tìm dấu vết của Paul Văn, tức là đi tìm Ngọc. Điều này chỉ có Vân Hà mới có thể biết. Tức là chỉ có Vân Hà mới có thể nói cho chúng ta biết rằng Công Tử Bốp có điên thật hay là không, và nếu Y điên, Y mắc bệnh đó từ bao giờ??

Khi về đến khách sạn, tôi tìm tấm thiệp có ghi một số điện thoại của Vân Hà. Nàng cho tôi số điện thoại này hôm nàng gặp tôi với lời dặn rằng nàng rất ít có mặt tại đây, nếu cần gặp nàng gấp, tôi có thể gọi lại đây nhờ người ta nhắn lại với nàng.

Tôi gọi đến số điện thoại đó và ngạc nhiên khi thấy Vân Hà trả lời ngay.

- Cô Vân Hà? Tôi là Tuấn đây, Hoàng Tuấn đây...
- Chi vậy?? – Nàng nói như thì thào –... Tôi không thể nói chuyện nhiều với anh được đâu...
- Có việc cần gấp lắm... Cô Vân Hà này... cô phải nghe tôi... từ hôm gặp cô đến giờ tôi tìm được nhiều chuyện lắm... Có cả chuyện dính líu đến cô...
- Đến tôi à?? Tôi thì làm gì có chuyện gì?
- Tôi vừa gặp Robert Nguyễn... người mà cô gọi là Bốp đó !!

Giọng nói của Vân Hà qua máy điện thoại cho tôi nghĩ rằng nàng có vẻ hoảng hốt:

- Bốp à?? Anh tìm thấy hắn đấy à??
- Cô nói sao? Bộ hắn cũng mất tích hay sao??
- Gần như vậy... Khó nói quá... Tôi không thể nói nhiều với anh qua máy điện thoại...
- Tại sao?? Tôi cần gặp cô để hỏi cô vài điều...
- Ngay bây giờ thì không thể được...
- Cô hẹn cho tôi gặp cô ở chỗ nào... Việc cần lắm... Không có cô giúp không xong.
- Tôi đang bị kiểm soát...
- Kiểm soát?? Ai kiểm soát cô...?? Không phải là cảnh sát chứ?
- Tôi sẽ giải thích với anh sau... Được rồi... để tôi nghĩ coi tôi có thể gặp anh ở nơi nào ngày mai... Tôi cũng bị lôi thôi về vụ của anh... Vụ Như Ngọc mất tích thì đúng hơn... Không ngờ lôi thôi đến vậy... Chắc anh chưa biết... Mai tôi nói cho anh biết... Khi anh biết chắc anh sẽ ngạc nhiên lắm...

Tuy nói là không tiện nói chuyện với tôi qua máy điện thoại, Vân Hà cũng vẫn có thì giờ để thốt ra mấy tiếng cười khan và vô duyên:

- Có thể anh sẽ không tin tôi ngay đâu... Nhưng sự thật như vậy, rồi anh cũng phải tin... Chính tôi cũng không ngờ... Vụ mất tích của Như Ngọc... anh tưởng là quan trọng... thật ra rất thường, khỏi hài nữa... Há... Ha... Mai tôi mới nói...

Nghe Vân Hà nói như vậy, tôi chẳng lấy làm ngạc nhiên lắm. Tuy chỉ mới gặp và nói chuyện với người thiếu phụ ấy có một lần – nhưng chỉ cần một lần cũng đủ để chúng ta biết rõ về tính nết của một người đàn bà mà chúng ta chưa quen biết – tôi cũng biết rằng Vân Hà là một người đàn bà hay nói, thích tỏ ra mình quan trọng. Vì vậy, tôi không náo nức lắm về lời hứa sẽ nói cho tôi biết “... một chuyện khôi hài...” của nàng. Tôi nghĩ rằng rất có thể khi gặp tôi ngày mai, nàng đã quên hết những gì nàng hứa với tôi đêm nay. Hoặc nàng sẽ nói với tôi một chuyện lảm cẩm không đầu, không đuôi. Nhưng tôi cần gặp nàng để hỏi nàng về chuyện Robert Nguyễn chứ không phải là để nghe chuyện nàng kể.

Tôi dục nàng:

- Mai cô cho tôi gặp ở đâu nào??

Giọng nói của nàng bỗng trở lại sợ hãi:

- Để coi... Tôi bị họ theo dõi... Họ có thể làm hại tôi vì anh... Tôi phải cẩn thận đề phòng lắm mới được...
- Ai làm hại cô?? Cô nói họ là ai??
- Họ... là người mà anh không thể nào ngờ...
- Dù là ai đi nữa... Tôi cũng bảo vệ được cho cô. Cô vì tôi mà... Tôi chờ cô ở...
- Anh chờ tôi ở... ở...

Nàng đột ngột quyết định:

- ... Nhà ga xe lửa Chí Hòa...
- Sao xa quá vậy?? Chúng ta không thể gặp nhau ở Sài Gòn sao??
- Không. Tôi đã nói là tôi cũng bị họ theo dõi mà. Lại còn chồng tôi nữa... Anh quên là ông ghen khủng khiếp lắm sao?? Tối mai... 7 giờ... anh chờ tôi ở ga Chí Hòa... Nơi đó vắng vẻ... chúng ta tha hồ nói chuyện. Anh tin tôi đi, tối mai anh sẽ ngạc nhiên nhiều.

Không để cho tôi nói thêm lời nào, Vân Hà cắt ngang cuộc điện đàm. Tôi chẳng còn làm gì khác hơn việc chờ đến tối hôm sau và đến nhà ga Chí Hòa.

Ban ngày nhà ga Chí Hòa có thể là một nơi đông người ra vô. Có nhiều món hàng từ Miền Trung về Thủ đô được bốc dỡ xuống đây. Trong thời gian này, cũng có tin đồn rằng ga Chí Hòa sẽ được làm lớn thành nhà ga chính của Thủ đô Sài Gòn, ga Sài Gòn hiện nay sẽ được làm thành một công viên hoặc một khu bin-đình thương mại lớn. Biện pháp thay thế đó là để tránh cho Sài Gòn nạn kẹt xe do những chuyến xe lửa chạy qua những con đường lớn gây ra. Nhưng dự án làm nhà ga Chí Hòa thành ga lớn đã có từ lâu, song người ta vẫn chưa làm gì hết. Và buổi tối, nhà ga ở đầu Thủ đô này – không xa trung tâm Thủ đô quá mà cũng không gần Thủ đô quá để có thể trở thành một nhà ga lớn – chỉ là một khu buồn tẻ, ánh đèn lù mù không đủ chiếu sáng.

Tôi tới đó khi trời vừa sập tối. Có lẽ Vân Hà bị người theo dõi thật sự. Người mà nàng nói là theo rình nàng có thể là chồng nàng mà cũng có thể là người của bọn gian manh mà tôi phải đối phó. Vì vậy nàng mới chọn khu nhà ga này. Nơi đây đủ vắng để nàng có thể gặp tôi mà không ai biết, nơi đây cũng đủ đông người để nàng có thể lẫn trốn được khi cần đến. Có điều phiền là nàng không nói rõ cho tôi biết nàng sẽ gặp tôi ở bên trong ga hay ở ngoài cửa ga. Nhưng tôi biết chắc là nàng không đáp tàu đi xa, nàng chỉ gặp tôi ở đây để nói chuyện với tôi rồi lại trở về Sài Gòn. Nếu Vân Hà là người đàn bà tưởng mình là lẳng mạn và muốn chọn một nơi hẹn có màu sắc bí mật, nàng chọn nơi này thật là hợp. Hợp với sự vô duyên của nàng, hợp với tâm trạng lẳng mạn vô duyên, rẻ tiền của nàng.

Tôi vào sân ga và chọn một cái ghế gỗ gần cửa ngồi chờ. Buổi tối mùa mưa trời lại mưa, Sài Gòn mùa mưa thường có những cơn mưa đúng giờ như thế này. Mưa thật buồn, mưa không lớn hẳn để có thể mau ngừng, mưa cũng không nhỏ để có thể tưởng tượng là mưa bụi như ở ngoài Bắc. Tôi ngồi đó hút thuốc lá. Gió lạnh thổi mưa vào chỗ tôi ngồi, tôi đề phòng bận áo mưa cho nên không thấy lạnh. Tôi cũng chẳng thấy nóng ruột. Mặc cho Vân Hà đến muộn, miễn là đêm nay tôi được gặp nàng là đủ. Tâm trí tôi bận suy nghĩ về những lời nửa kín, nửa hở nàng tiết lộ với tôi qua điện thoại. Chắc chắn là nàng phải biết chuyện gì đó đáng được gọi là mới lạ trong vụ vợ tôi mất tích... Nhưng tại sao nàng lại nói là tôi sẽ ngạc nhiên khi biết tên những kẻ liên hệ trong vụ này?? Những kẻ đó là ai...?? Tôi làm gì có ai quen ở Sài Gòn?? Vụ mất tích này quá lớn để tôi không thể có hy vọng nghĩ rằng đó chỉ là một vụ đùa giỡn... Có thể nào Vân Hà đã biết nhiều chuyện liên can đến vụ vợ tôi mất tích mà lần gặp tôi trước đây, nàng chưa muốn nói?? Lần này, tôi sẽ bắt buộc nàng phải nói. Cảnh sát dường như không muốn xúc tiến việc tìm vợ tôi. Có lẽ họ không có phương tiện và khả năng làm gì hơn. Họ chỉ làm đến thế là đã hết sức của họ. Như vậy vài ngày nữa, họ sẽ xếp vụ vợ tôi lại và hứa hẹn vài câu với tôi, rồi thôi... Bây giờ, nếu có ai nói rằng tôi sẽ không thể nào nhờ cảnh sát để tìm được vợ, tôi sẵn lòng tin ngay.

Tôi cũng chẳng nên chờ đợi hay mong mỏi tìm được chi tiết gì hay về phía Công Tử Bốp. Chàng đó chắc chắn là điên rồi, giả thuyết giả vờ điên không thể chấp nhận được. Có lẽ Huy chỉ đưa cái giả thuyết đó để làm cho tôi có một chút hy vọng khi Huy thấy sau chuyến đi, tôi thất vọng đến như là tuyệt vọng. Huy không muốn lừa dối tôi đâu, tôi biết, Huy là người quá tốt. Huy có quá nhiều thiện chí, thấy người khác buồn rầu, Huy phải tìm hết cách để khuyến khích. Vì vậy có nhiều khi những người giàu thiện chí như Huy bị hiểu lầm. Có khi người ta tưởng lầm là Huy hứa hão hoặc bày đặt chuyện đánh lừa. Tôi biết Huy không thể, Huy không tin là Công Tử Bốp giả vờ điên đâu, nhưng Huy nói thế vì tôi.

Giờ đây, tôi đã hết không còn tin tưởng gì ở tài năng và khả năng của Thiếu tá Trịnh và Thượng sĩ Bái nữa. Tôi chỉ còn tin ở Vân Hà. Người thiếu phụ vô duyên ấy, cô ca sĩ cải lương cũng như tân nhạc hạt ấy, sẽ là người duy nhất có thể giúp tôi. Chỉ có Vân Hà mới có thể chỉ cho tôi những kẻ nào tôi phải tìm gặp để có thể tìm lại được vợ tôi, tìm được người đàn bà tôi yêu thương nhất đời. Vân Hà có thể là một người đàn bà vô duyên, nhưng nàng sẽ rất hữu ích với tôi.

Tôi ngồi đó, thản nhiên với tất cả, bóng tối và mưa lạnh không làm cho tôi xê dịch trên ghế. Tôi có thể ngồi như thế này suốt đêm, không ngủ, tôi không thấy buồn ngủ. Nếu có về khách sạn có lẽ tôi sẽ nằm chong mắt thức suốt đêm... Đây là giây phút đầu tiên từ phút Ngọc đi, tôi nghĩ đến thân phận tôi, đến cuộc đời tôi sẽ ra sao nếu vắng nàng. Cũng kỳ, thật là kỳ... Ở đời này có nhiều anh đàn ông thù ghét vợ, chỉ muốn giết vợ hoặc ngấm ngấm cầu mong cho vợ chết... Những anh đàn ông này không phải tất cả đều muốn vợ chết để có thể lấy vợ mới... Có nhiều anh chỉ chán ngán cuộc sống vợ chồng. Nếu mất vợ các anh này sẽ sống độc thân mãi và sẽ lấy làm vô cùng sung sướng, hài lòng với cuộc sống độc thân ấy. Ở đời này có nhiều anh đàn ông sẽ rất thản nhiên, vẫn ăn no, ngủ kỹ nếu vợ họ đột nhiên bỏ đi, hoặc mất tích... Với những người đàn ông này đàn bà không có ảnh hưởng gì hết đến đời họ, ngoài việc là những cái máy giải quyết vấn đề sinh lý, tức là để ân ái và để sinh đẻ.

Nhưng ngược lại, đời này cũng có những anh đàn ông quá coi trọng đàn bà, với những người đàn ông này, họ phải có một người đàn bà nào đó, người khác thay thế không thể được, thiếu người đàn bà đó, họ sẽ chết. Thiếu... họ sẽ phát điên, như anh thợ may Tư Ho ngày xưa... Trong số những anh đàn ông chết vì đàn bà này, có tôi... Với một tâm trí hoàn toàn sáng suốt, bình tĩnh, tôi thấy rằng nếu không tìm được Ngọc, tôi sẽ phát điên... Thiếu Ngọc, tôi sẽ điên như Công Tử Bốp. Tôi sẽ chết vì thiếu ăn, thiếu ngủ, vì suốt ngày lang thang đi tìm vợ như anh thợ may Tư Ho tôi thấy năm tôi còn nhỏ. Thiếu Ngọc, đời tôi chẳng còn gì nữa... Người ta thường nói rằng "thời gian là phương thuốc nhiệm màu có thể làm lành mọi vết thương lòng..." Sự kiện đó có lẽ đúng với nhiều người, nhưng đúng với nhiều người không phải là đúng với tất cả mọi người...

Nhà ga mỗi lúc một vắng. Người muốn vào sân ga này không phải mua giấy vô cửa nhưng cũng chẳng có ai tới đón tàu hoặc đưa tiễn người thân ra đi. Nơi đây giống một cái kho chứa hàng nhiều hơn là một nhà ga. Gần tôi, chỉ có một lũ mấy đứa trẻ con nhưng bây giờ là mùa mưa, trời lại đang mưa, chúng chỉ chơi quanh quần trong mái hiên rộng của nhà ga, không thể chạy ra được ngoài sân.

Vân Hà đến chậm. Tôi không ngạc nhiên về sự đến chậm của nàng, người đàn bà như Vân Hà không thể nào tới đúng hẹn được. Tôi chợt thấy tôi suy nghĩ về nàng. Tôi vẫn thắc mắc không hiểu người như Vân Hà có thể làm gì để sống?? Dù có làm gái mãi dâm, hạng sang hoặc hạng tồi vẫn là gái mãi dâm, nàng cũng chỉ là một cô gái chơi dờ, nàng không thể nào làm hài lòng hay quyến rũ được đàn ông say mê nàng, mà nếu không say mê, không người đàn ông nào chịu chi tiền nhiều cho đàn bà. Nhưng ngay sau đó tôi lại cảm thấy nực cười với chính tôi, biết đâu lại chẳng có người say mê Vân Hà?? Những ông nhà giàu đến lúc có thể chơi bời đều đã có tuổi. Họ không đòi hỏi nhiều ở đàn bà, bởi vì họ chưa bao giờ được đàn bà đẹp chiều chuộng.

Những ý nghĩ lẩm cẩm và ngây ngô đó làm cho tôi quên thì giờ, quên cái nặng nề của sự chờ đợi... Tôi nhìn đồng hồ tay. Đã 10 giờ đêm, tôi ngồi chờ ở đây đã hơn 4 tiếng đồng hồ... Tôi định bụng ngồi hút một điếu thuốc lá nữa rồi nếu Vân Hà không đến, tôi cũng trở về. Tôi sẽ liên lạc với nàng sau... Tôi chờ đợi đã quen rồi, không có gì còn làm cho tôi sốt ruột được nữa... Có một đoàn tàu vào sân ga. Quang cảnh ở đây nhộn nhịp lên một lúc. Nhiều toa tàu chờ hàng được để lại đây... Vài phút sau, đầu tàu kéo những toa chở khách về Sài Gòn... Chợt có nhiều tiếng người la vang lên. Người ta nhón nháo chạy về một hốc tối. Linh tính báo cho tôi biết là có một chuyện rất quan trọng với tôi vừa xảy ra ở góc tối của sân ga đó, nhưng tôi cứ ngồi yên đây. Tôi ngồi như để thưởng thức cái cảm giác có linh tính của tôi, tôi như người gặp quá nhiều tai họa nên khi có thêm một tai họa nữa xảy tới, điềm nhiên chờ đón nó. Trong một khoảnh khắc thời gian, tôi như sung sướng

trong đau đớn... Mãi một lúc sau tôi mới đứng dậy đi tới chỗ đang có nhiều người xúm lại, trên đoạn đường ngắn ấy, tôi gặp một người có vẻ là nhân viên Nhà Ga chạy trở lại, tôi chặn đường anh để hỏi:

- Chuyện gì vậy ông??
- ... một bà bị xe lửa cán...

Tôi nắm lấy tay anh:

- Còn sống hay chết...??
- Chết ngay chứ sống sao được??... Xe lửa cán làm sao còn sống được??

Anh dang tay tôi ra để chạy vào nhà ga. Như một người máy, tôi đi trong mưa về phía Vân Hà nằm, không cần phải tới tận nơi nhìn mặt nàng tôi cũng biết nạn nhân là Vân Hà. Đúng thế, tôi như người đã chai đá tâm hồn, tôi không còn biết ngạc nhiên hay xúc động gì nữa.

****

Với tổ chức cảnh sát và những người hành nghề cảnh sát, một kẻ có tội muốn thoát thân muốn cảnh sát đừng chú ý tới mình thì khó, nhưng một kẻ vô tội muốn được sự chú ý của cảnh sát thì lại vô cùng khó khăn. Chính tôi, tôi nghiệm thấy sự việc đó là đúng trong đêm hôm Vân Hà bị giết chết – tôi tin chắc như vậy, Vân Hà đã bị bọn gian manh giết chết rồi hóa trang cho cái chết của nàng thành một tai nạn – tôi cố len vào đám đông để nói chuyện với mấy Cảnh sát viên. Nhưng mấy ông này không nghe tôi. Họ nói họ chỉ tới đây giữ trật tự, tôi có muốn khai báo gì về người chết thì về quận cảnh sát. Tôi muốn gặp ông Xếp Ga để nói về người chết với ông này, hy vọng ông ta sẽ nói lại những gì tôi muốn nói với cảnh sát khi ông ta làm tờ trình về “tai nạn”, nhưng ông Xếp Ga cũng không muốn nghe tôi. Ông cho chuyện của tôi là một chuyện rắc rối... Nếu có án mạng, đó là việc của cảnh sát, không phải là việc của ông. Ông dục tôi đi khai với cảnh sát, đừng nói với ông, vô ích.

Một chiếc xe Hồng Thập Tự được gọi tới đem xác Vân Hà đi. Tôi không len được tới để gặp được ông Y Tá Trưởng Xa. Chiếc xe chạy trước khi tôi tới kịp. Vì vậy, tôi không được biết là lúc đó Vân Hà đã chết hẳn hay còn thoi thóp sống. Và tôi cũng không biết chiếc xe này sẽ đưa nàng tới đâu, Bệnh Viện Bình Dân hay là Bệnh Viện Đô Thành? Tôi không thể nào biết được rằng như vậy là Vân Hà đã chết hoặc người ta còn một chút hy vọng có thể cứu được nàng? Không ai có vẻ tin tôi khi họ nghe tôi nói rằng tôi có quen biết với nạn nhân và tôi với nạn nhân hẹn gặp nhau ở đây vì một chuyện riêng. Về nguyên do xảy ra “tai nạn”, không một ai chứng kiến, không một ai biết chắc tại sao người thiếu phụ ấy lại chết dưới bánh xe oan nghiệt ấy...? Dường như tất cả đều nghĩ rằng người thiếu phụ đó muốn tự tử. Chỉ có người tự tử mới ngã vào bánh xe lửa đang chạy. Không ai nghĩ rằng đó là hậu quả của một vụ án mạng. Trừ tôi ra. Vì tôi biết chắc là Vân Hà không có ý định tự tử. Vì tôi là người được nàng hẹn tới đây để gặp nàng. Có một kẻ nào đó – có thể kẻ đó quen biết Vân Hà, vì có quen nàng mới để cho y đến gần nàng – và kẻ đó đã bất ngờ đẩy nàng nhào vào đường tàu khi con tàu sắp tới. Và Vân Hà chết là lỗi tại tôi. Ít nhất nàng cũng chết vì tôi. Vì nàng biết những chuyện bí mật gì đó về bọn gian manh và nàng muốn nói cho tôi biết và bọn gian manh tìm theo nàng, đã giết nàng.

Nhưng làm sao bọn gian lại biết được chuyện Vân Hà và tôi gặp nhau ở sân ga vắng vẻ này? Chắc chắn là Vân Hà đã biết rằng nàng gặp tôi và nói những chuyện bí mật đó là nguy hiểm đến tính mạng nàng, cho nên nàng đã đề phòng... Tội nghiệp nàng, sự đề phòng của nàng, sau cùng, đã tỏ ra không đủ. Bọn gian manh, bọn đã bắt vợ tôi đem đi giấu ở một nơi nào đó, chắc chắn vẫn theo dõi tôi ngày đêm. Nhưng tôi không biết vì chúng núp trong bóng tối, vì chúng biết tôi mà tôi không biết chúng. Chắc chắn những điều mà Vân Hà muốn tiết lộ với tôi đều có liên can đến vụ vợ tôi mất tích... Bọn gian manh đã giết Vân Hà... Chúng dám giết người... Chúng đã giết một người tức là chúng dám giết nhiều người nữa. Kẻ đã giết người không thể ngừng giết... Chúng có thể giết cả tôi... Nhưng tại sao chúng không giết ngay tôi đi có phải là gọn không? Vì tôi, với ý định đi tìm vợ đến cùng của tôi, mới là một đe dọa lớn cho chúng? Vân Hà chết nhưng tôi còn sống tức là cuộc truy tâm vẫn còn.

Đêm đó, tôi đi bộ suốt từ nơi Vân Hà gặp nạn về trung tâm Thủ Đô, tôi đi một mình lầm lũi dưới trời mưa. Tôi khấn nguyện thầm với linh hồn Vân Hà: tôi sẽ trả thù cho nàng. Dù tôi có phải chết, tôi cũng trả thù cho nàng. Tội nghiệp Vân Hà, nàng có thể là một người đàn bà không có duyên đối với tôi nhưng nàng yêu đời, nàng muốn được sống. Nàng muốn giúp tôi, bọn sát nhân không xứng đáng được sống như nàng.

Hay là Vân Hà cùng một bọn với bọn sát nhân? Nàng hành động, đi lại cũng có nhiều vẻ bí mật lắm. Có thể nào vì nàng muốn phản lại bọn gian manh nên chúng thủ tiêu nàng không? Tôi không tin như thế, vì Vân Hà

phản bội sát nhân để làm gì?? Nếu quả thực nàng cũng là một tên giăng bẫy bắt cóc vợ tôi đem đi, vì làm thế nàng có lợi gì? Tôi có hứa hẹn gì về tiền bạc với nàng đâu? Chắc chắn là không phải.